

Arrest

nr. 196 049 van 1 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAES en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 9 augustus 1993 in Irak, te Bagdad. U woonde in Bagdad in de wijk Zafaraniya samen met uw familie.

In Irak had u de laatste maanden voor uw vertrek een homoseksuele relatie met Ahmed. In juli 2015 werd u betrappt door de broer van Ahmed toen u aan het vrijen was bij hem thuis. U vocht met zijn broer – die u de weg blokkeerde - en u liep naar huis. Toen u thuiskwam werd het huis beschoten door de familie van Ahmed. U verliet samen met uw ouders de woning en ging bij uw tante langs moederszijde in de wijk al-Thawra te Bagdad.

U verbleef één dag bij uw tante en vertrok dan uit Irak.

U verliet Bagdad op 2 augustus 2015 en ging met een taxi naar het noorden van Irak. U verbleef daar één dag en reisde dan door naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u onder meer door Griekenland en Oostenrijk om op 20 augustus 2015 in België aan te komen. U diende uw asielaanvraag in België in op 21 augustus 2015.

Na uw vertrek kwam u te weten dat Ahmed vermoord was en uw huis in brand gestoken werd. Deze feiten hadden plaatsgevonden op de dag dat u betrappt werd tijdens het vrijen met Ahmed. U kreeg daarnaast een dreigbrief van uw eigen stam en van de stam van uw vriend Ahmed.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, een dreigbrief van uw stam, een dreigbrief van de stam van uw partner en de overlijdensakte van uw partner.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door uw stam of de stam van Ahmed omdat u een homoseksuele relatie met Ahmed had. U verklaarde dat Ahmed reeds omwille van dezelfde reden werd vermoord.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier niet overtuigd van uw seksuele geaardheid. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Echter, in uw geval blijken uw verklaringen met betrekking tot uw bewustwording van uw geaardheid en de gevolgen van uw geaardheid op uw gevoelsleven ongeloofwaardig.

Zo legde U over verschillende elementen van uw homoseksuele leven tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u zich bewust werd van uw homoseksualiteit.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u zich bewust werd van uw homoseksualiteit toen u 20 jaar oud was (CGVS I, pg. 14). U verklaarde dat u dit ontdekte door naar de fitness en het zwembad te gaan (CGVS I, pg. 14). Er werd u tijdens het eerste gehoor nogmaals gevraagd wanneer u voor het eerste merkte dat u homoseksuele gevoelens had en opnieuw antwoordde u dat het op uw 20 jaar was (CGVS I, pg. 19). Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u 16 jaar was op het moment dat u beseftte dat u homoseksueel was (CGVS II, pg. 3). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u als verklaring dat u 'het al had, maar niet kon uitoefenen, of uiten'. U verklaarde verder dat u veel schrik had om over dat onderwerp te praten (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring biedt geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien het feit dat u beseft dat u homoseksueel was, losstaat van het uitoefenen of uiten van uw homoseksualiteit. Er werd immers gevraagd wanneer u voor het eerst homoseksuele gevoelens had en niet wanneer u voor het eerst deze homoseksuele gevoelens uitte. Het feit dat dat u over het moment waarop u beseftte homoseksueel te zijn tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen aflegt. De bewustwording van uw homoseksuele geaardheid is immers een zeer ingrijpende gebeurtenis in uw leven en dit heeft voor u verstrekkende gevolgen aangezien u in een land leeft waar homoseksualiteit niet geaccepteerd of getolereerd wordt.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw eerste seksuele ervaring.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u voor het eerst seks had op een 'speciale plaats', i.e. een geheime ontmoetingsplaats voor homoseksuelen, in de wijk Karrada, te Bagdad (CGVS I, pg. 16-19). U zei dat voordat u die plek ontdekte uw relaties beperkt bleven tot aanrakingen omdat u geen plaats had om te vrijen (CGVS I, pg. 18.). Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u voor het eerst seks had met iemand die u leren kennen had in het zwembad toen u 18 jaar oud was. U verklaarde met hem voor het eerst seks gehad te hebben bij hem thuis (CGVS II, pg. 4,5 & 6). Uit deze verklaringen blijkt dat u in beide gehoren bij het CGVS uw eerste seksuele ervaring situeert op een ander tijdstip, een andere plaats en met een andere persoon. U situeert uw eerste seksuele ervaring tijdens het eerste gehoor immers na de bewustwording van uw seksualiteit op 20 jaar (zie boven), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u tijdens de eerste seksuele ervaring 18 jaar oud was (CGVS II, pg. 4 & 5). Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw eerste seksuele ervaring plaatsvond in de wijk Karrada in een speciale ontmoetingsplaats (zie boven), terwijl u

tijdens het tweede gehoor verklaarde dat dit bij iemand thuis plaatsvond (CGVS II, pg. 6). Tot slot verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u op die speciale plaats seks had met iedereen en er geen vaste persoon was (CGVS I, pg. 17), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u met de persoon waarmee u voor het eerst seks had een relatie van een maand had (CGVS II, pg. 5). Toen u gevraagd werd naar de naam van de eerste seksuele partner, zei u eerst dat dit privé was en vervolgens verklaarde u zich zijn naam niet te herinneren. Het is gezien het feit dat u een maand een relatie met hem had en u bij hem thuis ging om seks te hebben, weinig aannemelijk dat u zijn naam niet kent (CGVS II, pg. 5). Toen u met de tegenstrijdige verklaringen over uw eerste seksuele ervaring werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u seksuele relaties had op die speciale plaats (CGVS II, pg. 21), hetgeen geen weerlegging is van deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Het feit dat u over het moment waarop u voor het eerst seks heeft met een man tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over uw eerste seksuele ervaring coherente verklaringen aflegt. Het betreft immers een belangrijke ervaring in uw leven, waarmee enorme risico's gepaard gaan aangezien homoseksualiteit niet getolereerd wordt in Irak.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop u te weten kwam dat er een homobar of speciale plaats in de wijk Karrada, te Bagdad was en hoe deze plaats er uitzag.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat u deze speciale plaats leerde kennen via homoseksuelen die u kende van het zwembad (CGVS I, pg. 15). Wanneer u later tijdens dat gehoor om bevestiging gevraagd werd, verklaarde u wederom dat u dit te weten kwam in het zwembad maar dat men dit pas vertelde tegen u nadat men u vertrouwde (CGVS I, pg. 18). Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. U verklaarde toen dat u deze speciale plaats leerde kennen via Ahmed, een man die u in de fitness had leren kennen en waarmee u een relatie had (CGVS II, pg. 8). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat er ook mensen van het zwembad naar die speciale plaats gingen maar dat u steeds met Ahmed ging (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring biedt geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, u verklaarde immers enkel dat er ook mensen van het zwembad naar die speciale plaats kwamen en u bleef bij uw verklaring dat u met Ahmed naar die speciale plaats ging (CGVS II, pg. 21). Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het aantal kamers waar men seks kon hebben in die speciale plaats. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat het om 3 kamers ging (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat het ongeveer 5 kamers waren (CGVS II, pg. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat het lang geleden was en dat het er drie, vier of vijf kon zijn (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring is niet afdoende gezien uit uw verklaringen blijkt dat u op deze speciale plaats regelmatig kwam en een groot aantal seksuele contacten had. U verklaarde tijdens het tweede gehoor dat u met meer dan twintig mannen seks had in deze speciale plaats (CGVS II, pg. 10). In deze context is het dan ook weinig aannemelijk dat u zich niet kan herinneren hoeveel kamers er waren in deze speciale plaats om seks te hebben. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop u deze speciale plaats leerde kennen en hoe deze speciale plaats eruit zag, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt aangezien deze 'speciale plaats' een plek was waar u voor het eerst uw homoseksualiteit vrij kon beleven.

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw homoseksuele activiteiten in België.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u in Brussel naar homoclubs ging (CGVS I, pg. 20 & 21). U verklaarde hierover: "Hier, in die straat in Brussel waren er Marokkaanse homo's die mij naar zulke plaatsen brachten, en waar ik met hen betrekkingen had". Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u over uw homoseksuele ervaringen in Brussel dat u steeds seks had met 'blanke' Belgen (CGVS II, pg. 20). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd (CGVS II, pg. 21), bleef u bij uw laatste verklaring en zei u dat u geen Marokkanen had genoemd. U geeft dan ook geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid maar blijft volharden in uw laatste verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u gelijkaardige verklaringen aflegt over met wie u in België seksuele betrekkingen had.

In het licht van deze vaststellingen, nl. de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over de bewustwording van uw homoseksualiteit, uw eerste homoseksuele ervaring, de speciale plaats waar u naartoe ging om seks te hebben in Bagdad en uw homoseksuele activiteiten in België, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw homoseksualiteit kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw relatie met Ahmed en de problemen die uit deze relatie zouden volgen, nl. de moord op Ahmed, het feit dat uw huis beschoten en in brand gestoken werd, en het feit dat u zou bedreigd worden door uw eigen stam en de stam van Ahmed.

Uw verklaringen over uw relatie met Ahmed blijken bovendien verschillende inconsistenties te bevatten. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat het een relatie betrof van 2 maanden of iets minder. U verklaarde eveneens dat het geen liefdesrelatie betrof en dat u slechts één keer seks met hem had – bij Ahmed thuis - en dat daardoor het probleem ontstaan was (CGVS I, pg. 22). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u een relatie met hem had die drie maanden duurde. U verklaarde tijdens het laatste gehoor dat uw relatie met hem 'meer dan vriendschap' was en dat u van hem hield. U verklaarde ook niet enkel thuis bij hem maar eveneens seks gehad te hebben met hem op de speciale ontmoetingsplaats (CGVS II, pg. 10). Het feit dat u zowel over de duur van de relatie, als de gevoelens die u koesterde voor hem en het aantal vrijpartijen die u met hem had inconsistente verklaringen aflegde, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relatie met hem. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over uw relatie met Ahmed samenhangende verklaringen aflegt, gezien deze relatie de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteitsbewijs bevestigt enkel uw identiteit en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft de dreigbrief van uw stam en de dreigbrief van de stam van Ahmed dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan aannemelijkheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke dreigbrieven kunnen door om het even wie zijn opgesteld en hebben aldus geen bewijswaarde.

Wat betreft de overlijdensakte van Ahmed die u voorlegde dient te worden vastgesteld dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een

staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden

verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 1, (A) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), artikelen 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (PR CGVS), *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

2.1.2. In hoofddorde vraagt verzoeker de erkenning van de status van vluchteling op grond van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de leeftijd waarop hij ontdekte homoseksueel te zijn, voert verzoeker aan:

“De verzoeker heeft duidelijk de nuance tussen de innerlijke overtuiging van de geaardheid en het in praktijk brengen van deze gevoelens begrepen.

Op het eerste verhoor verklaarde hij inderdaad het volgende:

(...)

De verzoeker legt de nadruk op het feit dat hij op dat moment zijn geaardheid niet kon uiten.

(...)

Op het tweede verhoor verklaarde hij het volgende:

(...)

Het is duidelijk dat de verzoeker een mentaal verschil maakt tussen de periode toen hij 16 jaar oud was, en dat hij zijn seksuele geaardheid nog trachtte te onderdrukken en dit als een groot geheim zag en de periode van zijn 20 jaar waar hij zijn seksuele geaardheid begon te uiten en homoseksuele relaties begon te hebben.

De tegenpartij heeft deze tegenstrijdigheid veel te letterlijk geïnterpreteerd en houdt geen rekening met de context en de gedachtegang van verzoeker.”

Over zijn eerste seksuele contact(en), wijst verzoeker op een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen en stelt hij dat hieruit niet duidelijk kan worden afgeleid dat zijn eerste seksuele ervaring plaatsvond op zijn 18^e. *“Men merkt eveneens op dat de verzoeker angst heeft om over zijn geaardheid te spreken. Hij noemt liever geen namen. Dit zijn omstandigheden die de tegenpartij had moeten herinneren aan het feit dat dit een extreem gevoelig onderwerp was en hoe moeilijk het is voor verzoeker om een open gesprek hierover te voeren.*

Het feit dat de verzoeker zich daarna de naam niet meer herinnert kan niet bezwaarlijk tegen hem gebruikt worden. De tegenpartij acht dit onaannemelijk maar houdt geen rekening met het feit dat deze relatie voor de verzoeker misschien niets betekende.

De verzoeker heeft aangeduid dat hij meerdere seksuele relaties heeft gehad met een hoog aantal mannen. Ook al gingen deze relaties gepaard met een hoog risico, kan de tegenpartij niet subjectief ervan uitgaan dat het onaannemelijk is dat de verzoeker de identiteit van deze personen niet kende. Dit hangt af van de persoonlijkheid van elke persoon af.”

Omtrent de speciale plaats waar hij seksuele contacten onderhield, geeft verzoeker aan:

“Er wordt niet betwist dat tijdens het eerste verhoor de verzoeker het had over personen van het zwembad die hem de 'speciale plaats' leerden kennen en in het tweede verhoor de naam Ahmed noemde.

Echter kan worden vastgesteld dat tussen 'mensen van het zwembad' en 'Ahmed' geen letterlijke tegenstrijdigheid is, aangezien Ahmed ook een jongen is die de verzoeker in het zwembad en op de fitness heeft leren kennen. Ahmed maakt dus deel uit van deze categorie personen. De verzoeker spreekt zichzelf niet tegen maar formuleert het simpelweg anders.

Wat betreft de kamers van de speciale plaats dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich niet meer herinnerde hoeveel het er waren. Het is mogelijk dat deze speciale plaats niet goed in te schatten was en het voortdurend donker was binnen. Het is aannemelijk dat de verzoeker de plaats niet perfect vandaag de dag, enige tijd na de feiten, kan beschrijven.”

Met betrekking tot zijn relatie met Ahmed, doet verzoeker gelden:

“Er dient te worden herinnerd aan de verwerende partij dat een relatie becommentariëren en een naam geven van een zeer persoonlijke sfeer is.

Er kan afgeleid worden van de verklaringen van de verzoekende partij dat hij zelf niet goed wist hoe hij de relatie moest kwalificeren.

Het verschil tussen twee of drie maanden is klein. Men dient eveneens hieraan toe te voegen dat het soms niet duidelijk is wanneer een relatie begint en wanneer deze eindigt.

De tegenpartij probeert objectieve informatie in te winnen over een veel te subjectief onderwerp.”

Verzoeker volhardt verder in het feit dat hij geen betrekkingen had met Marokkanen in het bijzonder.

Verzoeker vraagt om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen op basis van zijn homoseksueel profiel. Hij wijst in deze op (informatie over) de situatie voor homoseksuelen in Irak en Bagdad. Verder verwijt hij verweerder dat hierover geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker herinnert eraan dat hij discreet was over zijn geaardheid en deze geheim hield. Hij praatte er niet over en riep geen hulp in van zijn overheid. Dit is echter geen reden om aan hem bescherming te weigeren.

Verzoeker geeft nog een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

2.1.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, haalt artikelen 2 en 3 EVRM aan en wijst op rechtspraak van het EHRM inzake deze artikelen.

"In casu is verzoeker van mening dat Bagdad zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Bagdad een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit."

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict' en benadrukt dat verweerder het bestaan van een intern gewapend conflict niet in vraag stelt. Verzoeker geeft eveneens een uiteenzetting omtrent het begrip 'willekeurig geweld'.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in Bagdad, die volgens hem *"van aard is om een reëel risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS."*

Hij voert dienaangaande een uitvoerig betoog aan de hand van volgende criteria:

"A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS "(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

(...)

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

(...)

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

(...)

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

(...)"

Verzoeker betoogt vervolgens dat de door verweerder beweerde significante daling van het geweld in Bagdad ontbreekt. Hij wijst op een aantal beleidsnota's van de commissaris-generaal en verwijt hem dat niet aangetoond wordt in welke mate de situatie in Bagdad zou zijn veranderd tussen juni 2015 en oktober 2015/april 2016. Volgens verzoeker is de situatie niet gewijzigd. Hij vindt hierin bevestiging in een bericht op de website van het CGVS.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat cruciale informatie uit de gehanteerde COI Focus niet aan bod komt in de bestreden beslissing.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op deze COI Focus. Hij verwijst naar artikel 26 van het PR CGVS, naar rechtspraak van de Raad en naar een rapport van Caritas International. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat van een aantal bronnen de inhoud en de contactgegevens niet bekend werden gemaakt in de COI Focus. Evenmin wordt de reden van de contactname en van het feit dat de bronnen betrouwbaar zijn vermeld. De asielzoeker is dus niet in staat de informatie te controleren. Verzoeker formuleert voorts een aantal opmerkingen omtrent het gebrek aan actualisering van de informatie en het gebrek aan diversiteit van bronnen. Verder maakt verzoeker ten aanzien van de door verweerder gehanteerde informatie gewag van een gebrek aan volledigheid en een verkorte weergave van de werkelijkheid.

Verzoeker wijst op een aantal arresten die de Raad in het verleden velde. Vervolgens verwijst hij naar en citeert hij uit algemene informatie, rapporten en persartikels aangaande de algemene (veiligheids-) situatie in Irak en Bagdad en uit de door verweerder gehanteerde COI Focus.

Voorts herinnert verzoeker eraan *“dat verzoeker van soennitische religieuze oorsprong is, en dat deze vaak de slachtoffers van bedreigingen, mondeling geweld of mishandelingen zijn.”*

Vervolgens citeert verzoeker uit een bericht van op de website van het CGVS en uit de voormelde COI Focus.

Daarna geeft verzoeker een overzicht van cijfers en recente gebeurtenissen in Bagdad voor de periode van 2013 tot januari 2017. Andermaal stelt hij dat er geen daling van het geweld vast te stellen is. Verzoeker begrijpt niet waarom de commissaris-generaal van mening is dat de veiligheidssituatie positief is geëvolueerd. Verzoeker verwijst naar informatie van Iraq Body Count. Voorts citeert hij opnieuw uit de gehanteerde COI Focus en het rapport van Caritas International. Verzoeker concludeert: *“Al deze elementen wijzen erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad rampzalig blijft, steeds erger wordt en dat er in werkelijkheid niets veranderd is in positieve zin Bagdad sinds de helft van het jaar 2013. Verzoeker stelt zich derhalve de vraag waarom, in juni 2015, de CGVS van mening was dat Bagdad een vrij uitzonderlijke situatie kende en dus de subsidiaire bescherming aanbood en waarom de CGVS vandaag een andere mening heeft. Hij stelt zich vragen over de objectieve argumenten die een dergelijk verschil in behandeling uitleggen, aangezien zij niet op de vermindering van het aantal slachtoffers in Bagdad kunnen gebaseerd zijn.”*

Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van gebeurtenissen in Bagdad in de loop van 2016 en begin januari 2017. Verder wijst hij op het onvermogen van de staat om de burgers te beschermen en op de toegenomen politieke en sociale onrust.

Verzoeker uit voorts kritiek op het hanteren van het argument inzake de IDP's in Bagdad. In deze wijst hij op rechtspraak van de Raad, de informatie van de Commissaris-generaal en de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van oktober 2014.

Ook met het gebruik van het argument inzake de continuïteit van het openbare leven is verzoeker het niet eens. Hij verwijst daarbij opnieuw naar rechtspraak van de Raad en naar de gehanteerde informatie. Tevens doet hij opnieuw gelden dat het verschil in behandeling tussen de periodes 2006/2007 en 2014/2015 enerzijds en de huidige periode anderzijds niet kan worden begrepen.

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij wijst op enkele elementen die het CGVS uitdrukkelijk erkent en op de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van oktober 2014.

Verder stelt hij dat de Vreemdelingenwet en de kwalificatierichtlijn geen spoor bevatten van de vergelijking tussen de verschillende delen van een bepaald land om het bestaan van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) te bepalen. Het doet er niet toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn. Door het introduceren van een vergelijking, schendt verweerder voormeld wetsartikel.

Voorts stelt verzoeker dat artikel 48/4, § 2, c) niet spreekt van een zekere mate of bepaalde intensiteit van het geweld. Integendeel impliceert de aanwezigheid van willekeurig geweld een bedreiging tegen het leven van burgers. Door te beweren dat een zekere mate van geweld vereist is, is voormeld wetsartikel geschonden.

Verzoeker baseert zich verder op de schending van artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Volgens hem stelt verweerder ten onrechte dat UNHCR geen subsidiaire bescherming aanraadt ten aanzien van mensen uit Irak.

Vervolgens verwijt verzoeker het CGVS nogmaals dat niet gemotiveerd wordt waarom in het verleden personen uit Bagdad wel nog subsidiaire bescherming kregen doch heden niet meer. Verweerder legt volgens hem niet uit in welke mate de situatie in Bagdad is gewijzigd.

Verzoeker beroept zich vervolgens opnieuw op de schending van artikel 26 PR CGVS. Verweerder verwijst naar een aantal vaststellingen zonder de beweringen te staven. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de RvV. De bestreden beslissing wordt niet gestaafd nu deze verwijst naar informatie die op zijn beurt niet wordt gestaafd. De COI Focus van 6 oktober 2015 bevat enkele URL's die niet worden genoemd. Alle informatie afkomstig van het internet heeft daardoor geen referentie. Bovendien wordt de auteur van enkele referenties niet gespecificeerd. Verzoeker verwijst andermaal naar rechtspraak van de RvV.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

1. *Iraq 2015, A catastrophic normal (Iraq body count)*
2. *Documented civilian deaths from violence (Iraq body count)*
3. CGVS, *Veiligheidssituatie in Bagdad*, 29 april 2016, <http://www.cara.be/fr/infos-pavs/la-situation-securitaire-bagdad>
4. CGVS, *Note de politique de traitement*, 2.06.2015
5. CGVS, *Note de politique de traitement*, 3.09.2015
6. CGVS, *Note de politique de traitement*, 26.10.2015
7. CGVS, *Note de politique de traitement*, 28.04.2016
8. Artikel betreffende de aanslagen van 11 mei 2016
9. Artikel betreffende de aanslagen van 11 mei 2016
10. Artikel betreffende de aanslagen van 17 mei 2016
11. Artikel betreffende de aanslagen van 17 mei 2016
12. Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016
13. Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016
14. Artikel betreffende de aanslagen van 20 mei 2016
15. Artikel betreffende de aanslagen van 30 mei 2016
16. Artikel betreffende de aanslagen van 9 juni 2016
17. Artikel betreffende de aanslagen van 27 juni 2016
18. Artikel betreffende de aanslagen van 3 juli 2016
19. Artikels betreffende de aanslagen van 3 juli 2016
20. Artikel betreffende de aanslagen van 3 juli 2016
21. Artikel betreffende de aanslagen van 6 september 2016
22. Artikel betreffende de aanslagen van 9 september 2016
23. Artikel betreffende de aanslagen van 27 september 2016
24. Artikel betreffende de aanslagen van 3 oktober 2016
25. Artikel betreffende de aanslagen van 15 oktober 2016

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het gaat vooreerst om een verklaring van een zekere A.P., die stelt sedert de ontmoeting met verzoeker op de sociale organisatie 'Boysproject' op 1 mei 2017 een relatie te hebben en samen te wonen met verzoeker.

Verder gaat het om drie attesten van het 'Boysproject' en het CAW in Antwerpen.

In het eerste attest wordt aangegeven dat de betrokkenen eind maart in contact kwamen met verzoeker, dat zij regelmatige gesprekken onderhouden met verzoeker en dat uit deze gesprekken blijkt dat verzoeker homoseksueel is. Tevens wordt hierin aangegeven dat verzoeker het moeilijk heeft om open te spreken over zijn geaardheid, onzekerheid en schaamte laat blijken en bang is voor negatieve reacties.

In het tweede attest wordt aangegeven dat verzoeker regelmatig op gesprek komt bij voormelde organisatie. Voorts wordt hierin vermeld dat verzoeker regelmatig in de aanwezigheid van een andere

jongens vertoeft en dat de opstellers van het attest uit het fysiek contact tussen beiden durven concluderen dat verzoeker homoseksueel is.

In het derde attest wordt gesteld dat verzoeker *"sinds geruime tijd"* langskomt in een inloophuis van het CAW voor psychosociale en materiële hulpverlening. Eveneens wordt hierin gesteld dat verzoeker werd aangemeld door A.P.

Voorts worden enkele attesten van de lokale politie in Antwerpen neergelegd waarin wordt bevestigd dat verzoeker samenwoont met A.P.

Eveneens brengt verzoeker een aantal foto's bij.

Daarnaast brengt verzoeker een aantal documenten bij waaruit blijkt dat hij klacht ging indienen bij de politie omdat hij werd aangevallen door een man die een relatie wilde met zijn partner A.P., alsmede dat het dossier inzake deze klacht zonder gevolg werd gerangschikt.

3.2. Verweerder legt op 13 oktober 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017.

4. Voorafgaande opmerking

Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het PR CGVS.

Artikel 26 luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal kan zich, in zijn beslissing, baseren op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan.*

De redenen waarom deze persoon of deze instelling werd gecontacteerd alsook de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid te veronderstellen, moeten uit het administratieve dossier blijken.

Van de telefonisch verkregen informatie moet een schriftelijk verslag worden opgemaakt dat de naam van de telefonisch gecontacteerde persoon, zijn contactgegevens, een beknopte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie en de datum van het telefoongesprek vermeldt. Het schriftelijke verslag moet ook een overzicht van de relevante vragen bevatten en de relevante antwoorden, zonder echter exhaustief te zijn.

Wanneer de informatie wordt verkregen via e-mail, moeten de e-mails in schriftelijke vorm in het administratieve dossier worden opgenomen met de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden.

De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken."

De Raad wijst erop dat het in voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

In de mate verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), dat in de zaak *'Sufi and Elmi v. the United Kingdom'* (Applications nos. 8319/07 and 11449/07, 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available

information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven.

Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen.

Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend.

Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Wat betreft het gebruik van anonieme bronnen in de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 wijst de Raad er daarnaast op dat alle referenties in genoemde COI Focus, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, dat deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het voor hem onmogelijk is om de bronnen en de informatie van het Commissariaat-generaal te verifiëren. Verzoekers betoog mist voorts kennelijk feitelijke grondslag waar hij beweert dat de door verweerder gehanteerde "COI Focus" slechts de URL's van de hierin weergegeven internetbronnen zou bevatten. Waar het inderdaad zo is dat doorheen deze informatie slechts de URL's zijn opgenomen in de voetnoten onderaan iedere pagina, dient immers te worden vastgesteld dat de volledige internetpagina's weldegelijk zijn vermeld in de eindbibliografie van deze informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). In de disclaimer op de eerste pagina van deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de gebruikte bronnen steeds kort vermeld staan in een voetnoot en uitgebreid beschreven worden in een bibliografie achteraan deze informatie.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van artikel 26 PR CGVS.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

5.2. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

5.3. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.6. Verzoeker verwijst in het onderhavige verzoekschrift naar de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn religieuze aanhorigheid en niet aannemelijk maakt dat hij, zoals hij in het verzoekschrift stelt, soenniet zou zijn. Verzoeker verklaarde tijdens de asielprocedure initieel eenduidig een sjiïet te zijn (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.9). Bij het CGVS verklaarde verzoeker, wanneer gevraagd werd om te preciseren of hij soenniet, dan wel sjiïet is, "*moslim*" te zijn. Gevraagd tot welke strekking zijn ouders behoorden, verklaarde hij vervolgens: "*We zijn allemaal moslims, we erkennen geen strekkingen*" (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3). In de bestreden beslissing wordt op basis van voormelde verklaringen in het feitenrelaas aangegeven dat verzoeker een sjiïtische moslim is. In het verzoekschrift stelt verzoeker op de eerste pagina uitdrukkelijk deze feiten niet te betwisten. Dat verzoeker verder in het verzoekschrift plots eraan herinnert dat hij "*van soennitische religieuze oorsprong*" zou zijn, kan aldus niet ernstig worden genomen.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn homoseksuele geaardheid en relatie en de problemen die uit deze geaardheid en relatie zouden zijn voortgesproten.

Daarbij kan worden opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens, de ontdekking ervan een persoonlijk proces is en deze geaardheid niet gemakkelijk op een objectieve wijze kan worden bewezen, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Daarbij mag van de asielzoeker worden verwacht dat deze omtrent zijn geaardheid uitgebreide, doorleefde, gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht vastgesteld dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de leeftijd waarop hij zich ervan bewust zou zijn geworden dat hij homoseksueel is. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u zich bewust werd van uw homoseksualiteit toen u 20 jaar oud was (CGVS I, pg. 14). U verklaarde dat u dit ontdekte door naar de fitness en het zwembad te gaan (CGVS I, pg. 14). Er werd u tijdens het eerste gehoor nogmaals gevraagd wanneer u voor het eerste merkte dat u homoseksuele gevoelens had en opnieuw antwoordde u dat het op uw 20 jaar was (CGVS I, pg. 19). Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u 16 jaar was op het moment dat u besepte dat u homoseksueel was (CGVS II, pg. 3). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u als verklaring dat u 'het al had, maar niet kon uitoefenen, of uiten'. U verklaarde verder dat u veel schrik had om over dat onderwerp te praten (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring biedt geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid aangezien het feit

dat u beseft dat u homoseksueel was, losstaat van het uitoefenen of uiten van uw homoseksualiteit. Er werd immers gevraagd wanneer u voor het eerst homoseksuele gevoelens had en niet wanneer u voor het eerst deze homoseksuele gevoelens uitte. Het feit dat u over het moment waarop u beseftte homoseksueel te zijn tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover consistente verklaringen aflegt. De bewustwording van uw homoseksuele geaardheid is immers een zeer ingrijpende gebeurtenis in uw leven en dit heeft voor u verstrekkende gevolgen aangezien u in een land leeft waar homoseksualiteit niet geaccepteerd of getolereerd wordt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan een loutere herhaling van de verklaringen die hij aflegde en de uitleg die hij verschaftte tijdens zijn beide gehoren bij het CGVS. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen en deze uitleg gedane vaststellingen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw eerste seksuele ervaring.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u voor het eerst seks had op een ‘speciale plaats’, i.e. een geheime ontmoetingsplaats voor homoseksuelen, in de wijk Karrada, te Bagdad (CGVS I, pg. 16-19). U zei dat voordat u die plek ontdekte uw relaties beperkt bleven tot aanrakingen omdat u geen plaats had om te vrijen (CGVS I, pg. 18.). Op het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u voor het eerst seks had met iemand die u leren kennen had in het zwembad toen u 18 jaar oud was. U verklaarde met hem voor het eerst seks gehad te hebben bij hem thuis (CGVS II, pg. 4,5 & 6). Uit deze verklaringen blijkt dat u in beide gehoren bij het CGVS uw eerste seksuele ervaring situeert op een ander tijdstip, een andere plaats en met een andere persoon. U situeert uw eerste seksuele ervaring tijdens het eerste gehoor immers na de bewustwording van uw seksualiteit op 20 jaar (zie boven), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u tijdens de eerste seksuele ervaring 18 jaar oud was (CGVS II, pg. 4 & 5). Daarnaast verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat uw eerste seksuele ervaring plaatsvond in de wijk Karrada in een speciale ontmoetingsplaats (zie boven), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat dit bij iemand thuis plaatsvond (CGVS II, pg. 6). Tot slot verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u op die speciale plaats seks had met iedereen en er geen vaste persoon was (CGVS I, pg. 17), terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u met de persoon waarmee u voor het eerst seks had een relatie van een maand had (CGVS II, pg. 5). Toen u gevraagd werd naar de naam van de eerste seksuele partner, zei u eerst dat dit privé was en vervolgens verklaarde u zich zijn naam niet te herinneren. Het is gezien het feit dat u een maand een relatie met hem had en u bij hem thuis ging om seks te hebben, weinig aannemelijk dat u zijn naam niet kent (CGVS II, pg. 5). Toen u met de tegenstrijdige verklaringen over uw eerste seksuele ervaring werd geconfronteerd, verklaarde u enkel dat u seksuele relaties had op die speciale plaats (CGVS II, pg. 21), hetgeen geen weerlegging is van deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Het feit dat u over het moment waarop u voor het eerst seks heeft met een man tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksualiteit. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over uw eerste seksuele ervaring coherente verklaringen aflegt. Het betreft immers een belangrijke ervaring in uw leven, waarmee enorme risico's gepaard gaan aangezien homoseksualiteit niet getolereerd wordt in Irak.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven.

Voor de tegenstrijdigheid inzake de locatie waarop hij voor de eerste keer homoseksuele contacten zou hebben gehad, biedt verzoeker niet de minste verklaring. Derhalve blijft deze tegenstrijdigheid gehandhaafd.

In tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verder weldegelijk dat hij zijn eerste seksuele contact tijdens dit gehoor situeerde in de tijd op het ogenblik dat hij achttien jaar was (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.4-6). Aldus blijft de tegenstrijdigheid omtrent zijn leeftijd ten tijde van zijn eerste homoseksuele contacten eveneens onverminderd overeind.

Dat verzoeker het moeilijk had om open over zijn geaardheid te spreken en daardoor de naam van zijn eerste partner liever niet noemde, kan voorts bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst weerhield dit verzoeker er klaarblijkelijk niet van om verklaringen af te leggen over het onderhouden van seksuele contacten met een veelheid aan mannelijke partners. Evenmin weerhield dit hem ervan om de namen te verstrekken van diverse van deze partners (*ibid.*, p.7-8). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen nadat hij werd gewezen op de vertrouwelijkheid van het gesprek en nadat er werd aangedrongen op het verstrekken van de naam dat niet de eventuele moeilijkheid om open over zijn geaardheid te spreken doch wel het gegeven dat hij zich de naam niet kon herinneren, niet wilde liegen, niet zomaar een naam wilde geven en geen foutieve informatie wilde verstrekken hem ervan zou hebben weerhouden om de naam van zijn eerste partner te geven (*ibid.*, p.5). Gezien het zijn eerste homoseksuele contact betrof en

hij volgens zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS met deze persoon ongeveer een maand een relatie zou hebben gehad, was het nochtans geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij diens naam kon en zou verstrekken.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop hij op de hoogte kwam van het bestaan van de speciale ontmoetingsplaats waar hij seksuele contacten kon onderhouden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat u deze speciale plaats leerde kennen via homoseksuelen die u kende van het zwembad (CGVS I, pg. 15). Wanneer u later tijdens dat gehoor om bevestiging gevraagd werd, verklaarde u wederom dat u dit te weten kwam in het zwembad maar dat men dit pas vertelde tegen u nadat men u vertrouwde (CGVS I, pg. 18). Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. U verklaarde toen dat u deze speciale plaats leerde kennen via Ahmed, een man die u in de fitness had leren kennen en waarmee u een relatie had (CGVS II, pg. 8). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat er ook mensen van het zwembad naar die speciale plaats gingen maar dat u steeds met Ahmed ging (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring biedt geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, u verklaarde immers enkel dat er ook mensen van het zwembad naar die speciale plaats kwamen en u bleef bij uw verklaring dat u met Ahmed naar die speciale plaats ging (CGVS II, pg. 21).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Waar hij *post factum* tracht te laten uitschijnen dat hij Ahmed in het zwembad en in de fitness leerde kennen en dat Ahmed aldus ook tot de mensen van het zwembad behoorde, dient immers te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gerijmd met verzoekers eerdere, niet mis te verstane verklaringen. Vooreerst gaat verzoeker met deze uitleg voorbij aan het gegeven dat hij eerder duidelijk het onderscheid maakte tussen het zwembad en de fitness en eenduidig aangaf dat hij Ahmed leerde kennen in de fitness (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.8). Uit verzoekers verklaringen, afgelegd na confrontatie met voormelde tegenstrijdigheid, blijkt verder duidelijk dat hij Ahmed zelf niet rekende tot de personen die hij ontmoette in het zwembad en/of tot de mensen van het zwembad die naar de speciale ontmoetingsplaats gingen. Verzoeker verklaarde immers: *“Ja, want dezelfde mensen van het zwembad gingen ook naar de speciale plaats maar ik ging niet met hun, ik ging met ahmed. Er was sprake van zo’n plaats maar ik ben met ahmed naartoe gegaan”* (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.21). De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het aantal kamers waar men seks kon hebben in die speciale plaats. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat het om 3 kamers ging (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat het ongeveer 5 kamers waren (CGVS II, pg. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat het lang geleden was en dat het er drie, vier of vijf kon zijn (CGVS II, pg. 21). Dergelijke verklaring is niet afdoende gezien uit uw verklaringen blijkt dat u op deze speciale plaats regelmatig kwam en een groot aantal seksuele contacten had. U verklaarde tijdens het tweede gehoor dat u met meer dan twintig mannen seks had in deze speciale plaats (CGVS II, pg. 10). In deze context is het dan ook weinig aannemelijk dat u zich niet kan herinneren hoeveel kamers er waren in deze speciale plaats om seks te hebben. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop u deze speciale plaats leerde kennen en hoe deze speciale plaats eruit zag, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt aangezien deze ‘speciale plaats’ een plek was waar u voor het eerst uw homoseksualiteit vrij kon beleven.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven.

Met de boude beweringen dat de plaats *“mogelijk”* niet goed in te schatten was en dat het voortdurend donker was binnen, kan hij, te meer nu hij dit bij het CGVS niet aangaf wanneer hij werd gewezen op de strijdigheid in zijn gezegden, geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Vooreerst ontbeert deze verklaring geloofwaardigheid nu aangenomen kan worden dat de plaats, omschreven door verzoeker, minstens de mogelijkheid moest bieden (en bijgevolg voldoende verlicht moest zijn) om contact te leggen en ook seksuele betrekkingen te hebben met eventuele partners. Indien verzoeker, omwille van voormelde redenen dan wel enige andere redenen, zich het exacte aantal kamers niet kon herinneren, kon daarenboven worden verwacht dat hij dit aanvankelijk ook zo zou hebben aangegeven wanneer hij hieromtrent werd bevraagd. Verzoeker deed dit echter niet en antwoordde steeds eenvoudigweg, zij het op tegenstrijdige wijze, op de vragen.

Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan, gelet op vele bezoeken van verzoeker aan deze plaats en de aard van zijn activiteiten aldaar, niet verklaren waarom hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal kamers in de speciale ontmoetingsplaats.

Daarenboven legde verzoeker diverse malen inconsistente verklaringen af over de relatie die hij in Irak zou hebben onderhouden met Ahmed en die zou hebben geleid tot zijn problemen en zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Uw verklaringen over uw relatie met Ahmed blijken bovendien verschillende inconsistenties te bevatten. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat het een relatie betrof van 2 maanden of iets minder. U verklaarde eveneens dat het geen liefdesrelatie betrof en dat u slechts één keer seks met hem had – bij Ahmed thuis - en dat daardoor het probleem ontstaan was (CGVS I, pg. 22). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u een relatie met hem had die drie maanden duurde. U verklaarde tijdens het laatste gehoor dat uw relatie met hem ‘meer dan vriendschap’ was en dat u van hem hield. U verklaarde ook niet enkel thuis bij hem maar eveneens seks gehad te hebben met hem op de speciale ontmoetingsplaats (CGVS II, pg. 10). Het feit dat u zowel over de duur van de relatie, als de gevoelens die u koesterde voor hem en het aantal vrijpartijen die u met hem had inconsistente verklaringen aflegde, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relatie met hem. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over uw relatie met Ahmed samenhangende verklaringen aflegt, gezien deze relatie de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Vooreerst biedt hij niet de minste uitleg voor zijn tegenstrijdige verklaringen over het aantal en de locatie van zijn seksuele contacten met Ahmed. Bijgevolg blijven de vaststellingen dienaangaande onverminderd gelden.

Dat verzoeker zelf niet zou hebben geweten hoe hij de relatie moest kwalificeren, kan verder niet verklaren waarom hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn gevoelens ten aanzien van Ahmed. Indien dit zo was, kon worden verwacht dat hij dit bij het CGVS ook zou hebben aangegeven. Hij deed dit echter niet, antwoordde eenvoudigweg en ongenueanceerd op de gestelde vragen en ging daarbij weldegelijk over tot een kwalificatie van zijn relatie. Dat hij in dit kader de ene maal uitdrukkelijk ontkende dat het een liefdesrelatie betrof doch de andere maal aangaf dat hun relatie verder ging dan vriendschap en dat hij hield van Ahmed, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Met de algemene bewering dat de duur van een relatie soms niet duidelijk is en met zijn poging om het verschil tussen (iets minder dan) twee maanden en drie maanden te minimaliseren, doet verzoeker evenmin afbreuk aan het voorgaande. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zou kunnen aangeven hoelang hij een relatie had met Ahmed nu deze relatie de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen en vertrek. Bovendien mocht worden verwacht dat verzoeker, zo hij hiertoe werkelijk niet in staat was, dit zo zou aangeven wanneer hij werd bevestigd omtrent de duur van zijn relatie in plaats van op tegenstrijdige wijze te antwoorden op de gestelde vragen. Daar hij eerder niet aangaf dat hij de werkelijke duur van zijn relatie niet (langer) kon inschatten, is het niet ernstig om heden en na te zijn geconfronteerd met de strijdigheid in zijn gezegden plots voor te houden dat hij eigenlijk niet wist hoelang zijn relatie duurde.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw homoseksuele activiteiten in België.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u in Brussel naar homoclubs ging (CGVS I, pg. 20 & 21). U verklaarde hierover: “Hier, in die straat in Brussel waren er Marokkaanse homo's die mij naar zulke plaatsen brachten, en waar ik met hen betrekkingen had”. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u over uw homoseksuele ervaringen in Brussel dat u steeds seks had met ‘blanke’ Belgen (CGVS II, pg. 20). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd (CGVS II, pg. 21), bleef u bij uw laatste verklaring en zei u dat u geen Marokkanen had genoemd. U geeft dan ook geen enkele uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid maar blijft volharden in uw laatste verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u gelijkaardige verklaringen aflegt over met wie u in België seksuele betrekkingen had.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Met de loutere volharding in zijn uiteindelijke verklaring, met name dat hij geen betrekkingen had met Marokkanen, doet hij immers geheel geen afbreuk aan de vastgestelde strijdigheid tussen deze verklaring en zijn eerder afgelegde verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorggehouden homoseksuele geaardheid, relatie en problemen.

Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor homoseksuelen in Bagdad niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon.

Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt door middel van een aanvullende nota kunnen geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

De neergelegde foto's, waarover verzoeker overigens zelf geen duiding verschaft, bevatten slechts een momentopname en kunnen eenvoudigweg in scène zijn gezet. Uit deze foto's kan niet worden afgeleid wie hierop naast verzoeker wordt afgebeeld. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker in een homoseksuele relatie zou verkeren of een homoseksueel zou zijn.

De attesten van het 'Boysproject' en het CAW in Antwerpen kunnen ook geen ander licht werpen op de hoger gedane vaststellingen. De inhoud van deze attesten is namelijk uitsluitend en uitdrukkelijk gebaseerd op de verklaringen en de gedragingen van verzoeker in het bijzijn van de opstellers van deze attesten. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat verzoeker deze verklaringen aflegde en deze gedragingen stelde uit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze attesten te bekomen en aan te wenden in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Dit geldt nog des te meer nu het opvalt dat verzoeker zich slechts tot de opstellers van de attesten heeft gewend na het ontvangen van de aangevochten, negatieve beslissing van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker met de overige documenten tracht te laten uitschijnen dat hij een homoseksuele relatie zou onderhouden met een zekere A.P., kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit de stukken van de lokale politie van Antwerpen inzake de samenwoning van verzoeker en A.P. blijkt dat (R.)A.P. een vrouw is. Hoe deze documenten de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid zouden kunnen herstellen, kan derhalve niet worden ingezien. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat A.P. een man is, dan nog kan uit de neergelegde documenten niet worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is en met deze persoon een oprechte en duurzame liefdesrelatie onderhoudt. Aan de verklaring van A.P. kan namelijk geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Deze verklaring werd duidelijk opgesteld op vraag van verzoeker en vertoont een gesolliciteerd karakter. De documenten inzake de klacht bij de politie bevatten voorts een loutere weergave van de gezegden van voormeld persoon en van verzoeker zelf. Bijgevolg kunnen zij slechts aantonen dat verzoeker en voormeld persoon deze verklaringen gingen afleggen bij de politie doch bieden zij geenszins uitsluitel over de waarachtigheid van deze gezegden. Uit de attesten van de lokale politie blijkt verder slechts dat verzoeker en A.P. samenwonen. Hieruit blijkt niet dat verzoeker homoseksueel is, noch dat verzoeker een oprechte en duurzame, homoseksuele liefdesrelatie onderhoudt met A.P.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.8. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2015, 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van informatie, reisadviezen en cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verwijst naar de situatie voor soennieten in Irak en Bagdad, dient te worden herhaald dat verzoeker geen duidelijkheid verschaft over zijn religieuze aanhorigheid en niet aannemelijk maakt dat hij, zoals hij in het verzoekschrift stelt, soenniet zou zijn.

De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn homoseksualiteit en stelt vast dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen

gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden gevelde is gelet op de *ex nunc* beoordeling niet dienstig. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in de voormelde arresten in aanmerking werd genomen en dat deze informatie deels werd aangereikt door verzoeker zelf.

5.8. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

5.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend zeventien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF